

РЕШЕНИЕ

№ 254

гр. Пловдив, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20225300502944 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 463 ГПК.

Образувано е по жалба с вх.№ 14 960/ 26.10.2022 г. по описа на ДСИ при Районен съд Пловдив, подадена от вискателя Я. В. Т., ЕГН: *****, чрез пълномощника по делото адвокат В. Д., против разпределение по чл.460 от ГПК от 14.09.2022 г. по изп.д.№ 20185330403282 по описа на ДСИ при Районен съд Пловдив, предявено на 20.10.2022 г.

Жалбоподателят оспорва разпределението като незаконосъобразно и необосновано. Възразява, че няма постъпили реално пари, които да се преценят като достатъчни или не за удовлетворяването на всички вискатели съгласно нормата на чл.460 ГПК. Излага доводи срещу приетото в разпределението задължение на вискателя да заплати в качеството си купувач от публичната продан сумата в размер на 7 465, 62 лева, образувана от привилегировани вземания на РС Пловдив за дължима държавна такса по чл.53 от Тарифата към ГПК в размер на 3061, 88 лева и данък в размер на 4403,74 лева за недвижимия имот, съставляващ поземлен имот № 501.208 по кадастралния план на ***, местност *** гр.*** с площ 5.009 дка, а по КККР на гр.Пловдив - с КИ 56784.501.197. Поддържа, че посочените суми не представляват привилегировани вземания. По отношение на сумата в размер на 3061, 88 лева - държавна такса по чл.53 от Тарифата се развиват доводи, че

същата не се дължи от взыскателя или от купувача по изпълнителното дело. Намира, че дължимата от купувача от публичната продан държавна такса е уредена в чл.50 от Тарифата, от което се заключава, че в случая в тежест на жалбоподателя са възложени две такси върху една и съща продажна цена - по чл.53 и чл.50 от Тарифата. Възражава се, че сумата от 4 403, 74 лева не представлява привилегировано вземане спрямо това на взыскателя като дължима към Община Пловдив за периода 2012 г. - 2022 г. в размер на 2892, 09 лева и 1511, 65 лева - лихви, тъй като данъците се дължат от длъжницата и за тях кредиторът не може да бъде ангажиран да отговаря. Излагат се и възражения, че данъците не се дължат на държавата, а са задължение по ЗМДТ към общината, както и че разпоредбата не предвиждала привилегия за лихви върху данъка и че това задължението на длъжницата е погасено по давност. Моли се за отмяна на разпределението и присъждането на разноските по делото.

Ответниците по жалбата Е. Г. Г., ЧСИ Х. С., ТД на НАП - Пловдив, Община Пловдив Дирекция „Местни данъци и такси“, не вземат становище.

По реда на чл.436, ал.3 ГПК са постъпили мотиви от ДСИ А. при ПРС, с които оспорва жалбата като недопустима.

Съдът, след преценка на оплакванията в жалбата и материалите по изпълнителното дело, намира следното:

Жалбата е допустима съгласно определение № 36/01.02.2023 г. постановено по в.ч.гр.д.№47/2023 г. Апелативен съд Пловдив, с което е отменено прекратително определение № 2791/05.12.2022 г. по гр.д.№ 2944/2022 г. на ПдОС, VI гр.с. и делото е върнато за разглеждане на въззивната жалба.

По същество съдът намира следното:

Производството по изп.д. № 3282 по описа за 2018 г. ДСИ при ПдРС е образувано по молба на Я. В. Т. от *** против Е. Г. Г. от *** за събиране на вземания по издаден изпълнителен лист от 14.05.2018г. по гр. д. № 2537/2017г по описа на ОС-Пловдив за следните суми: 68 740 лева - невърнатата сума по сключен договор за заем; 55 300 лева - обезщетение за забава заплащането на сумата от 68 740 лева за периода от 01.12.2009 г. до 12.10.2017 г. и сумата от 9291, 80 лева - разноски в производството.

Присъединени са взыскателите: Държавата чрез ТД на НАП - гр.Пловдив по Удостоверение за наличие или липса на задължения и обезпечителни мерки. Община Пловдив, Дирекция МДТ въз основа на справка за дължим данък върху недвижимите имоти и такси битови отпадъци, за които е постъпило Удостоверение за наличие или липса на задължения от 24.08.2022 г. с вх.№ 9752/26.08.2022 г., както и на основание удостоверение по чл.456 от ГПК от ЧСИ Х. С., рег.№ ***, с район на действие ПдОС.

Принудителното изпълнение е насочено върху собствен на длъжницата недвижим имот, който е ипотekiран в полза на взыскателя Я. В. Т.,

представляващ: Поземлен имот № 501.208 по КП ***, м.“****“, гр.***, Община ***. Вследствие на успешно проведена публична продаж с протокол от 20.07.2021 г. за купувач на имота е обявен вискателят Я. В. Т. при предложена цена от 126 000, 00 лева. Последната е била предмет на разпределение от 15.10.2021 г., което е отменено с влязло в сила Решение № 793/10.06.2022 г. по гр.д.№ 1328/2022 г. на ПдОС, IX гр.с. и делото е върнато за извършването на ново разпределение.

Последвало е изготвянето на обжалваното разпределение от 14.09.2022 г., предявено на 20.10.2022 г., на сумата от 126 000, 00 лева. На основание чл.495 ГПК съдебният изпълнител е определил сумите от обявената продажна цена на имота, които вискателят Я. В. Т. следва да внесе по сметка на съдебния изпълнител в едноседмичен срок от разпределението. Описани са вземания на посочения първоначален вискател, както и на присъединените вискатели ТД на НАП - гр.Пловдив и Община Пловдив, Дирекция МДТ, както и е посочен общият размер на вземанията по делото от 191 318, 97 лева.

Определен е реда по чл.136 ЗЗД за удовлетворяване на вземанията. С привилегия от първи ред на основание чл.136,ал.1,т.1 от ЗЗД е прието вземане от 3 061, 88 лева – дължими държавни такси в полза на Районен съд Пловдив по чл.53, ал.1, т.“е“ във вр. с ал.3 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК / ТДТССГПК/. Според разпределението вземането от 3 061, 88 лева формирано от следните суми: 1/. 2 867, 25 лева – държавна такса, образувана от сумата 5 568, 40 лева/последната, изчислена по реда на чл.53, ал.1, т.“е“ във вр. с ал.3 от ТДТССГПК съобразно предложената цена от 126 000, 00 лева/, от която е приспадналата сумата от 2 701, 15 лева – внесена държавна такса за опис от вискателя; 2/. 194, 63 лева - държавна такса, изчислена по реда на чл.53, ал.1, т.“е“ във вр. с ал.3 от ТДТССГПК предвид удовлетворяване вземането на Община Пловдив за данъци върху недвижимия имот, ведно с начислени лихви в размер на 4 403, 74 лева.

С привилегия от втори ред на основание чл.136,ал.1,т.2 от ЗЗД е прието вземането от 4 403, 74 лева – дължим данък недвижим имот, предмет на публичната продаж, в полза на Община Пловдив, Дирекция МДТ.

Вземането на вискателя – ипотекарен кредитор Я. В. Т. е посочено като попадащо в третия ред за удовлетворяване по чл.136 ЗЗД.

В разпределението съдебният изпълнител не е предвидил погасяване на вземанията на Община Пловдив за такса битова отпадъци и на НАП Пловдив по съображения, че същите не са с привилегия пред вземането на първоначалния вискател – купувач и не следва да се заплащат от същия. По отношение на вземането на Община Пловдив за данъци за недвижим имот, отразени в удостоверението по чл.456 от ГПК от ЧСИ Х. С., ДСИ е приел, че съвпадат с тези по полученото по делото удостоверение за наличие или липса на задължения от 24.08.2022 г., поради което не се плащат от обявения купувач.

С оглед на изложеното с обжалваното разпределение е постановено взыскателят Я. В. Т. да внесе сумата от 7 465, 62 лева, включваща вземания на Районен съд Пловдив за дължими държавни такси по чл.53 от ТДТССГПК в размер на 3 061, 88 лева и дължим данък недвижим имот в размер на 4 403, 74 лева за недвижимия имот, предмет на публичната продажна.

Настоящият съдебен състав, след преценка на оплакванията в жалбата и материалите по изпълнителното дело, намира следното:

В разглеждания случай се касае за разпределение по чл. 495 ГПК по отношение на сумата в размер на 126 000, 00 лева – продажна цена от публична продажна на недвижим имот срещу която първоначалният взыскател е обявен за купувач. Съгласно разпоредбата на чл. 495 от ГПК, взыскателят, обявен за купувач на имота, е длъжен в двуседмичен срок от влизане в сила на разпределението да внесе сумата, необходима за изплащане на съразмерните части от вземанията на другите взыскатели или сумата, с която цената надминава неговото вземане, когато няма други взыскатели. Макар разпределението по чл.495 ГПК да има предварителен характер и да се различава от разпределението по чл.460 ГПК, то в него следва да се включват вземанията, които са били предявени до деня на разпределението - вземанията на първоначалния взыскател и на присъединените такива - по право или по тяхно искане, както и разносните по изпълнението. Поредността за удовлетворяване на вземанията се определя съобразно привилегиите по чл. 136 от ЗЗД, а степента на удовлетворяването на вземанията от еднакъв ред - от правилото на чл. 136, ал. 3 от ЗЗД за съразмерно удовлетворяване.

Според приетото в т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 22.11.2022 г. на ВКС по т. д. № 2/2021 г., ОСГТК, при извършването на проверката по реда на чл. 463 ГПК на законосъобразността на оспорваното разпределение съдът е ограничен от оплакванията в жалбата и може да отмени разпределението, само доколкото това е необходимо за уважаване на жалбата. Съдът служебно проверява, дали в обжалваното разпределение са включени присъединените по право взыскатели. Според мотивите в т.1 от цитираното ТР, с оглед диспозитивното начало в процеса съдът не може да преценява законосъобразността на тези части от разпределението, по отношение на които не е бил сезиран с жалба. Прието е, че ако присъединен по право кредитор е включен в разпределението, но неправилно е изчислена припадащата му се сума, при липса на жалба от този взыскател, съдът не следи служебно за тази незаконосъобразност.

В разглеждания случай не е допуснато нарушение при конституирането на присъединените по право кредитори, каквито в случая се явяват Държавата чрез ТД на НАП - гр.Пловдив и Община Пловдив, Дирекция МДТ, като размерът на вземанията им е посочен съобразно представените за тях удостоверения.

В предвид оплакванията в жалбата поставения пред съда въпрос е за законосъобразността на разпределението досежно постановеното с него

заплащане от първоначалния взыскател като купувач на държавна такса от 3 061, 88 лева по чл.53 от ТДТССГПК и на данъците за продадения недвижим имот с включени лихви от 4 403, 74 лева от обявената продажна цена на недвижимия имот като привилегировани вземания спрямо неговото вземане.

На първо място, неоснователно се релевира възражението, че не са постъпили реално пари, които да се преценят като достатъчни или не за удовлетворяването на взыскателите съобразно чл.460 ГПК. Както вече се каза, касае се за предварително разпределение на осн.чл. 495 ГПК, при което от предложената цена от взыскателя се определят необходимите суми за изплащане на съразмерните вземания на взыскателите според реда на привилегията по чл.136, ал.1 ЗЗД, респективно на дължимата сума от взыскателя като купувач на имота от обявената продажна цена за погасяване на вземания, ползващи се с привилегия спрямо неговото вземане. В този смисъл и доколкото се установява, че предложената цена не е достатъчна за погасяването на вземанията на всички взыскатели, горното възражение е неоснователно.

На второ място, неоснователно се оспорва, че държавната такса по т.53 от ТДТССГПК не се включва в първия ред на привилегията по чл.136, ал.1, т. 1 ГПК. Съгл. чл. 136, ал. 1, т. 1 ЗЗД ползват се с право на предпочитително удовлетворение в реда, по който са изброени, следните вземания: вземанията за разноси по обезпечаването и принудителното изпълнение, както и за исковите по чл. 134 и 135 - от стойността на имота, за който са направени, спрямо кредиторите, които се ползват от тези разноси. Пропорционалната такса по чл. 56 ТДТССГПК в полза на районния съд /както и тази по т. 26 ТТРЗЧСИ в полза на ЧСИ/ също представлява разноси по изпълнението по смисъла на чл.136, ал.1, т.1 ЗЗД, тъй като е т.нар. резултатна такса от успешно осъществения от съдебния изпълнител изпълнителен способ. Пропорционалната такса по чл. 53 ТДТССГПК е публично държавно вземане, което ДСИ трябва да събере в изпълнителното производство и да внесе по сметката на районния съд, а по т.26 от ТТРЗЧСИ е частно вземане, възнаграждение на ЧСИ. На основание осн. 79, ал. 1 и 2 ГПК пропорционалната такса се дължи от длъжника и следва да се събере в образуваното срещу него изпълнително производство съобразно събраната сума от приложения изпълнителен способ. При разпределяне на събраната сума от публичната продан на имота, в случая обявената продажна цена, с привилегия по чл. 136, ал. 1, т. 1 ЗЗД се ползва и съответната пропорционална такса по чл. 53 ТДТССГПК като разноси за успешно приложения принудителния способ, от който е постъпила сумата. В предвид на изложеното, неоснователно се възражава в жалбата, че пропорционалната такса не следва да се заплаща от взыскателя като купувач, доколкото същата съставлява привилегировано вземане на районния съд спрямо вземането на този взыскател и подлежи на удовлетворяване от продажната цена на имота. Неоснователно се възражава, че така взыскателят като купувач ще заплати два пъти такса – по чл.53 от ТДТССГПК и по чл.50 от ТДТССГПК, доколкото

няма конекситет между двете такси - първата представлява разноси по изпълнението, които се ползват с привилегия по чл.136, ал.1, т.1 ЗЗД, а втората се дължи от купувача от публичната продан за изготвяне на постановлението за възлагане.

При проверка оплакванията на жалбоподателя досежно постановеното заплащане на таксата по чл.53 ТДТССГПК, съдът обаче намира, че нейният размер е неправилно определен с включване на сумата от 194, 63 лева - държавна такса, изчислена по реда на чл.53, ал.1, т.“е“ във вр. с ал.3 от ТДТССГПК за удовлетворяване вземането на Община Пловдив за данъци върху недвижимия имоти и лихви в размер на 4 403, 74 лева.

Както се каза, определената в разпределението държавна такса от 3 061, 88 лева е образувана от сбора на две държавни такси по чл.53, ал.1, т.“е“ във вр. с ал.3 от ТДТССГПК. Първата държавна такса е тази в т.1 от 2 867, 25 лева, която правилно е изчислена на основание чл.53, ал.1, т.“е“ във вр. с ал.3 от ТДТССГПК и чл.73, ал.5, изр.трето от ГПК - съставлява разликата между таксата от 5 568, 40 лева с ДДС (дължима за продажната цена от 126 000 лева по правилото на чл.53, ал.1, т.“е“ във вр. с ал.3 от ТДТССГПК, според което при частично събиране на паричното вземане таксата се определя за целия дълг, но се събира част, съответстваща на събраната сума) и таксата от 2 701, 15 лева - платената пропорционална такса за опис на имота с платежно нареждане на л.89 от изп.д., която се приспада на осн. чл.73, ал.5, изр.трето от ГПК. Втората държавна такса е тази по т.2 от 194, 63 лева, която неправилно е начислена на осн. чл.53, ал.1, т.“е“ във вр. с ал.3 от ТДТССГПК за събиране на вземането за данъци върху недвижимия имот и лихви от 4 403, 74 лева. Вземането от 4 403, 74 лева се погасява от продажната цена от 126 000 лева, а върху последната вече е начислена държавна такса по чл.53 от ТДТССГПК. След като съдебният изпълнител е начислил държавна такса по чл.53 от ТДТССГПК върху пълния размер на продажната цена от 126 000 лева, а от същата се отчислява вземането от 4 403, 74 лева, не следва за събирането на последното повторно да се начислява държавна такса по чл.53 от ТДТССГПК. Така излиза, че държавна такса по чл.53 от ТДТССГПК е начислена два пъти за вземането за данъци върху недвижимия имот от 4 403, 74 лева. Следователно сумата от 194, 63 лева не се дължи като държавна такса по чл.53 от ТДТССГПК и следва да бъде приспадната от 3 061, 88 лева, при което държавната такса по чл.53 от ТДТССГПК възлиза в размер на 2 867, 25 лева.

На следващо място с жалбата се оспорва включването във втория ред на привилегията по чл. 136, ал.1, т.2 от ЗЗД на сумата в размер на 4 403, 74 лева, представляваща дължими данъци за продадения недвижен имот в размер от 2 892, 09 лева и лихва от 1 511, 65 лева - съгласно Удостоверение за наличие или липса на задължения от 24.08.2022 г. на Община Пловдив, Дирекция МДТ, постъпило с вх.№ 9752/26.08.2022 г. по описа на ДСИ Пловдив. Оспорването е неоснователно, тъй като същите изрично са уредени като

привилегировани в разпоредбата на чл. 136, ал.1, т.2 от ЗЗД. Доводът в жалбата, че данъците не се дължат на държавата, а са задължение по ЗМДТ не променя горния извод. Според задължителните разяснения в т.4 от ТР № 2 от 22.11.2022 г. на ВКС по т. д. № 2/2021 г., ОСГТК, със специалната привилегия по чл. 136, ал. 1, т. 2 ЗЗД се ползват общинските вземания за дължимия местен данък за имота, върху който е проведено принудителното изпълнение и от проданта му е получена сумата, подлежаща на разпределение. Съгласно чл. 136, ал.4 от ЗЗД посоченият ред на привилегията се отнася и за лихвите върху данъците за продадения недвижими имот, което също неоснователно се оспорва с жалбата. Следователно доколкото вземането за данъци върху продадения недвижим имот и лихви се ползват с привилегия по чл. 136, ал. 1, т. 2 ЗЗД, а вземането на жалбоподателя е с привилегия по чл. 136, ал. 1, т. 3 ЗЗД неоснователно се оспорва задължението му за внасяне на дължимите данъци за продадения недвижим имот и начислени лихви от продажната цена на имота.

По отношение възражението на жалбоподателя за погасяване по давност на вземането за данъци върху недвижимия имот и лихвите следва да се посочи, че същото представлява материалноправно възражение, което не подлежи на разглеждане в настоящото производство. Редът за разрешаването на материалноправен спор относно вземането на кредитора, какъвто в случая е Община Пловдив за данъците върху недвижимия имот и лихви, е чрез специалния иск по чл. 464 от ГПК.

В предвид гореизложените мотиви и доколкото разпределението е незаконосъобразно при определянето на държавната такса по чл.53, ал.1, т.“е“ във вр. с ал.3 от ТДТССГПК в размер на 3 061, 88 лева с включване на сумата от 194, 63 лева, а така и е постановено внасянето от жалбоподателя на сумата от 7 465, 62 лева, разпределението следва да се отмени. Вместо това следва да се постанови внасянето от Я. В. Т. на сумата от 7 270, 99 лева, от която: 2 867, 25 лева – държавна такса по реда на чл.53, ал.1, т.“е“ във вр. с ал.3 от ТДТССГПК - с привилегия от първи ред по чл.136, ал.1, т.1 ЗЗД и 4 403, 74 лева – дължим данък недвижим имот с начислени лихви, предмет на публичната продан, в полза на Община Пловдив, Дирекция МДТ - с привилегия от втори ред на основание чл.136,ал.1,т.2 от ЗЗД.

По разноските: В настоящото производство жалбоподателят претендира разноски, направата на които удостоверява в размер на 425 лева, от които: 400 лева - адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие и 25 лева - държавна такса, от които по съразмерност на уважената част от жалбата следва да му се присъдят разноски от 11, 08 лева

Така мотивиран, Пловдивският окръжен съд:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ разпределение по чл.460 от ГПК от 14.09.2022 г. по изп.д.№

20185330403282 по описа на ДСИ при Районен съд Пловдив, предявено на 20.10.2022 г., с което в т.2 за държавни такси по чл.53, ал.1, т.“е“ във вр. с ал.3 от Тарифата към ГПК е прието вземане от 194, 63 лева в полза на Районен съд Пловдив и е постановено вискателят Я. В. Т. от ***, обявен за купувач съгласно протокол от 20.07.2021 г. по изп.дело № 3282/2018 г. да внесе сумата в размер на 7 465, 62 лева, която сума е образувана от привилегировани вземания на Районен съд Пловдив за дължими държавни такси по чл.53 от Тарифата към ГПК в размер на 3 061, 88 лева и дължим данък недвижим имот в размер на 4 403, 74 лева за поземлен имот № 501.208 по КП ***, м.“****“, гр.***, Община ***.

КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА вискателят Я. В. Т. ЕГН: *****, обявен за купувач съгласно протокол от 20.07.2021 г. по изп.дело № 3282/2018 г. да внесе сумата в размер на 7 270, 99 лева, която сума е образувана от следните привилегировани вземания: 2 867, 25 лева – държавна такса по реда на чл.53, ал.1, т.“е“ във вр. с ал.3 от ТДТССГПК в полза на Районен съд Пловдив - с привилегия от първи ред по чл.136, ал.1, т.1 ЗЗД; 4 403, 74 лева – дължим данък недвижим имот с начислени лихви, предмет на публичната продан, в полза на Община Пловдив, Дирекция МДТ, за поземлен имот № 501.208 по КП ***, м.“****“, гр.***, Община ***- с привилегия от втори ред на основание чл.136, ал.1, т.2 от ЗЗД.

ОСЪЖДА Е. Г. Г., ЕГН:*****, да заплати на Я. В. Т. ЕГН: *****, сумата 11, 08 лева - разноски за настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивския апелативен съд в едноседмичен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____